

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

**ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΤΩΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ**

Θεσσαλονίκη, 20 Φεβρουαρίου 2006

Πρὸς
Τὸν Μακαριώτατο
Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλο
Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε,

Ἔλαβα τὴν ἐπιστολή σας τῆς 14ης Νοεμβρίου 2005 (τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς ὁποίας εἶχα πληροφορηθεῖ προηγουμένως ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης), μὲ τὴν ὁποία μοῦ κοινοποιεῖτε τὴν ἔκκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ μεριμνήσω ὥστε νὰ ἐνταχθεῖ ἡ Διδακτικὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ Τμήματός μας. Καθυστέρησα νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐπειδὴ περίμενα νὰ δημοσιευτεῖ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐκλογή μου στὴ θέση τοῦ προέδρου τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης.

Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας μὲ ξένισε, καθὼς θεωροῦσα ὡς γενικὰ γνωστὸ καὶ ἀποδεκτὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Πανεπιστημίου συνδέεται ἄρρηκτα μὲ τὴν αὐτονομία του στὰ θέματα τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἔρευνας, καὶ ὅτι τὰ μέλη τῆς πανεπιστημιακῆς κοινότη-
τας δεσμεύονται νὰ ὑπερασπίζονται τὴν αὐτονομία αὐτὴ ἀπέναντι σὲ κάθε ἔξωτερικὴ ἐπιβουλή, παρέμβαση ἢ ὑπόδειξη. Εἶναι γνωστὸν, ἄλλωστε, ὅτι δικαίωμα παρέμβασης ἢ ὑπόδειξης πρὸς τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ θέματα ποὺ ἄπτονται τοῦ περιεχομένου τῶν σπουδῶν δὲν ἔχει οὔτε τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν Πολιτεία στὶς σχέσεις της μὲ αὐτό.

Μὲ δεδομένα τὰ παραπάνω εἶναι αὐτονόητο ὅτι, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πίστη στὸ θεσμὸ ποὺ ὑπηρετῶ ὡς πανεπιστημιακὸς δάσκαλος καὶ ὡς πρόεδρος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος μοῦ ὑπαγορεύουν, ἀπὸ πεποίθηση καὶ ἀπὸ θέση ἀρχῆς, νὰ μὴν ἀποδεχτῶ τὴν ἔκκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν ἡ ἀπάντησή μου νὰ ξενίσει, μὲ τὴ σειρὰ της, ὅσους δὲν εἶναι ἐξοικειωμένοι μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν θεσμῶν στὴν σύγχρονη κοινωνία γενικότερα, καὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ συνταγματικῆς κατοχυρωμένης αὐτοτέλειας τῶν Πανεπιστημίων εἰδικότερα, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσω κάποια σχετικὰ «αὐτονόητα»:

Α) Τὸ Πανεπιστήμιο εἶναι ἓνα εἶδος αὐτόνομης δημοκρατικῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας πολῖτες εἶναι οἱ διδάσκοντες/ουσες, οἱ διδασκόμενοι/ες καὶ οἱ

λοιποί/ές εργαζόμενοι/ες, πού ἔχουν καί τὸ ἀποκλειστικό δικαίωμα ν' ἀποφασίζουν μὲ ἄμεσο ἢ ἕμμεσο τρόπο γιὰ ὅλα τὰ θέματά του. Αὐτὸ ἰσχύει ἰδιαίτερα γιὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν, στὴ διαμόρφωση τοῦ ὁποίου ἔχει δικαίωμα καὶ δυνατότητα νὰ συμβάλει ἰσότημα ἀκόμη καὶ τὸ «ἐλάχιστον» μέλος ἑνὸς πανεπιστημιακοῦ τμήματος, ἐνῶ δὲν ἔχει κανένα σχετικὸ δικαίωμα ἀκόμη καὶ τὸ «μέγιστον» μέλος ὁποιοῦδήποτε ἄλλου θεσμοῦ, συμπεριλαμβανομένου, προφανῶς, καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Β) Τὸ Πανεπιστήμιο δὲν εἶναι Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, ὥστε τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν του νὰ διαμορφώνεται σὲ ἄμεση ἀντιστοιχία πρὸς τὸ ἐφήμερο «καθηκοντολόγιο» τῆς ἐκάστοτε θέσης ἐργασίας. Ἀντίθετα, ἔχει ἀποστολὴ νὰ μορφώνει ἀνθρώπους ἱκανοὺς ν' ἀνταποκρίνονται μὲ ἐπιστημονικὴ ἐπαρκεία καὶ μὲ τὸν δικό τους προσωπικὸ τρόπο σὲ παλιές καὶ νέες ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός τους, τῆς ἐπιστήμης τους καὶ τῆς κοινωνίας γενικότερα.

Στὸ παραπάνω πλαίσιο καὶ παίρνοντας ὑπόψη τὶς ἐμπειρίες τῶν ἀποφοίτων μας μποροῦ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι οἱ φοιτητὲς καὶ οἱ φοιτητρίδες μας ἐξοπλίζονται μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς σοβαρὲς προκλήσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς στὸ Τμήμα μας ἀναπτύξαμε γνωστικὰ ἀντικείμενα πού παίρνουν ὑπόψη τους τὴν πολυπολιτισμικότητα (κατ' ἀκολουθία καὶ τὴν πολυθρησκευτικότητα) τῆς σύγχρονης ἑλληνικῆς κοινωνίας, τὸν κίνδυνο πού συνεπάγονται ὁ ἐθνικισμὸς, ὁ ρατσισμὸς καὶ ἡ ἀναλγησία ἀπέναντι στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς κατατρεγμένους, τὴν ἀνάγκη ἰσότητος ἔνταξης τῶν ἀνθρώπων μὲ ἀναπηρίες στὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα καὶ στὴν κοινωνία, τὴν προώθηση τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων, τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ἐκπαίδευση γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ ἄλλα πολλὰ.

Βεβαίως, τὰ τελευταῖα χρόνια βιώνουμε πολλὲς καὶ ποικίλες προσπάθειες ὑπονόμησης τῆς φύσης τοῦ

Πανεπιστημίου. Ἀπὸ τοὺς πανίσχυρους ἐκπροσώπους τῆς «ἀγορᾶς τῆς ἐλεύθερης οἰκονομίας» πού ἐπιχειροῦν νὰ ποδηγετήσουν τὸ Πανεπιστήμιο ἕως ἐκείνους πού μὲ πολύμορφες πιέσεις «ἀπλῶς» ἐνδιαφέρονται νὰ συνδράμουν στὴν, ἀναξιοκρατικὴ, ἐπιλογὴ, ἐκλογὴ ἢ ἀνέλιξη κάποιου «δικοῦ τους ἀνθρώπου», εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ πού ἀπεργάζονται τὴν ἀφαίρεση τοῦ «προνομίου» τῆς αὐτοτέλειας ἀπὸ τὴν πανεπιστημιακὴ κοινότητα – ἕνα προνόμιο, ὅμως, πού δὲν τὸ κατέχουν οἱ Πανεπιστημιακοὶ πρὸς ἴδιον ὄφελος, ὥστε νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποποιηθοῦν, ἀλλὰ τὸ κατέχουν δίκην καθήκοντος πρὸς ὄφελος ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας. Ἡ αὐτοτέλεια ὑπάρχει, ἐπειδὴ στὸ πλαίσιο τοῦ Πανεπιστημίου ἡ ἀνθρωπότητα διατηρεῖ τὴ δυνατότητα νὰ σχεδιάζει ἕνα πιὸ δίκαιο καὶ εὐτυχισμένο κόσμο καὶ νὰ δημιουργεῖ στὸν τομέα τῆς γνώσης τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐπίτευξή του.

Τὰ παραπάνω δὲν σημαίνουν ὅτι τὸ Πανεπιστήμιο ἐπιτρέπεται νὰ ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὴν αὐτοτέλειά του καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ἀπόψεις πού ἐκφράζονται γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν κοινωνία μέσα στὴν ὁποία – καὶ γιὰ τὴν ὁποία – ὑπάρχει. Ἀντίθετα, ἡ συμμετοχὴ τῶν μελῶν του στὶς κοινωνικὲς διεργασίες εἶναι ἀπαραίτητη, καὶ ἰδιαίτερα χρήσιμη καὶ ἐπωφελὴς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ συμβολὴ τους στὴν ἐπίλυση κοινωνικῶν προβλημάτων μέσα ἀπὸ ἕνα διάλογο πού θεμελιώνεται στὸ σεβασμὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πιστεύω τοῦ ἄλλου. Αὐτὸν τὸν διάλογο δὲν τὸν ἀρνηθήκαμε ποτέ, ἀντίθετα τὸν ὑποστηρίξαμε καὶ τὸν προωθήσαμε μὲ παρρησία, ἔχοντας συνείδηση ὅτι στὸ ἔργο αὐτό, ὡς πανεπιστημιακοί, εἴμαστε ὑπηρέτες τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Μὲ ἐκτίμηση

Γ. Τσιάκαλος

Πρόεδρος Παιδαγωγικοῦ Τμήματος

Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης

Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Πρωτ. 925
Άριθμ. Διεκπ. 1307

Άθήνα, 15 Μαΐου 2006

**ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΣΤΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ
ΤΜΗΜΑ
ΤΟΥ Α.Π.Θ.**

Πρὸς
Τὸν Ἐλλογιμώτατο
κ. Γεώργιο Τσιάκαλο,
Πρόεδρο τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
Θεσσαλονίκη.

Ἐλλογιμώτατε,

Ἐλάβαμε τὴν ἀπὸ 20.2.2006 ἐπιστολή σας, μετὴν ὁποία ἀπαντᾶτε σὸ ὑπ' ἀριθμ. 5141/2770/14.11.2005 ἔγγραφό μας καὶ ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως στὴ Συνεδρία τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 6ης Ἀπριλίου 2006.

Στὴν ἐπιστολή σας διαπιστώσαμε, μετὰ πικρία, ἔντονα ἀρνητικὴ θέση ἔναντι τοῦ ἐγγράφου μας, στὴν ὁποία διαφαίνεται ἀκόμη καὶ προσπάθεια παρερμηνείας τοῦ περιεχομένου του.

Οὐδεὶς ἀμφισβήτησε ὅτι ἡ αὐτονομία τῆς Τριτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης εἶναι δεδομένη, ὅπως καὶ ἡ ἐλευθερία στὴ διδασκαλία καὶ τὴν ἔρευνα, μέσῳ τῆς ὁποίας προάγεται ἡ ἐπιστήμη. Εἶναι, λοιπόν, σεβαστὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμητὴ, ἰδιαίτερα μάλιστα ἀπὸ ἐμᾶς. Ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι πτυχιούχοι Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ περισσοτέρων τῆς μιᾶς, κάτοχοι Μεταπτυχιακῶν καὶ Διδακτορικῶν Τίτλων, γνῶστες τόσο τῶν θεωρητικῶν, ὅσο καὶ τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν. Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀναντίρρητη καὶ ἡ εὐαισθησία μας στὴ διασφάλιση τῶν συνθηκῶν, γιὰ τὴν προαγωγή τῆς ἐπιστημονικῆς ἐνασχόλησεως. Ὅπως, παραλλήλως, εἶναι γνωστὸ ὅτι καὶ ἡ πολυμερῆς ἐνασχόληση καὶ πολὺπλευρὴ προσέγγιση ὄλων τῶν τομέων τοῦ ἐπιστητοῦ συνιστοῦν χαρακτηριστικὰ τῆς κατὰ τὸ δυνατόν πληρεστέρας ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως. Αὐτὴ ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλάβαμε ἀφορμὴ προκειμένου νὰ σᾶς ἀποστείλουμε τὸ προηγούμενο ἔγγραφό μας.

Ἡ προσεκτικὴ μελέτη του νομίζουμε, πὼς ἐπιβεβαιώνει ὅτι μετὰ εὐγένεια ἡ Ἱερὰ Σύνοδος σᾶς παρακάλεσε «ὅπως ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ εὐθυκροσίᾳ καὶ τῷ φιλοπράγματι ἐνδιαφέροντι ὑμῶν μεριμνήσετε διὰ τὴν ἔνταξιν τοῦ ὡς εἴρηται μαθήματος (ἦτοι τῆς Διδακτικῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν) εἰς τὸ Πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας τῶν Φοιτητῶν τοῦ καθ' ὑμᾶς Παιδαγωγικοῦ Τμήματος, προκειμένου ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἐμπεριστατωμένη μόρφωσις αὐτῶν εἰς ἅπαντα τὰ πεδία τοῦ Παιδαγωγικοῦ ἐπιστητοῦ». Ποῦ, συνεπῶς, στὴ διατύπωση τοῦ Συνοδικοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου διαπιστώνεται ἔλλειψη

σεβασμοῦ ἢ παρεμβάση στήν αὐτονομία καί ἐλευθερία τῆς Πανεπιστημιακῆς Κοινότητος; Καί γιατί παραθεωρεῖται ἡ ἐκτίμησή μας στήν εὐθυκρισία καί τήν φιλοπραγμοσύνη σας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα στό ἐπιστημονικό ἔργο; Ἐμεῖς, ἂν διακριτικά παρενέβημεν, τὸ ἐπράξαμε δεχόμενοι πολλές φορές παράπονα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης γιὰ τὴν μὴ ἐπαρκῆ κατάρτιση ὀρισμένων Ἐκπαιδευτικῶν στὸν τομέα τῆς Διδακτικῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἔτσι προχωρήσαμε στήν ἀποστολή τοῦ προμηνημονευθέντος ἐγγράφου, στό ὁποῖο διατυπώσαμε ἐλεύθερα καί τὴν πρότασή μας, προερχόμενη ἀπὸ τὴν πρόσληψη τῆς ἀγωνίας μεγάλου μέρους τῆς κοινωνίας μας. Δεδομένης, μάλιστα, τῆς συμμετοχῆς τῶν μελῶν τοῦ Πανεπιστημίου στὶς κοινωνικὲς διεργασίες, γιατί κατὰ κάθετο τρόπο ἀρνεῖσθε τὴν διαλεκτικὴ ἐξέταση τῆς προτάσεώς μας; Ἄλλωστε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὐδέποτε διανοήθηκε νὰ συστήσει σὲ σᾶς τὰ δέοντα, ἰδιαίτερα γιὰ πράγματα ἀλλότρια.

Ἀντιθέτως, ἀσχοληθήκαμε ἀποκλειστικά καί μόνο μὲ τὴν διδακτικὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ Δημοτικά Σχολεῖα, κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι καί ἀναφαίρετο δικαίωμα ἀλλὰ καί ὑποχρέωσή μας. Καί αὐτὸ σᾶς «ἐξερέθισε»; Δηλαδή ἔχετε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δικαιούται νὰ ἀδιαφορεῖ ὅταν διαπιστώνει ὅτι σὲ πολλὰ Δημοτικά Σχολεῖα δὲν διδάσκεται καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐπειδὴ οἱ διδάσκοντες ἐπικαλοῦνται τὴν ἔλλειψη διδακτικῆς πείρας καί γνώσης; Καί θεωρεῖτε ὅτι ἡ μὲ πολλὴ κομψότητα ἐπισήμανση πρὸς σᾶς τῆς ἀνάγκης νὰ συμπεριληφθεῖ στὰ διδασκόμενα μαθήματα τῶν Παιδαγωγικῶν Τμημάτων καί ἐκεῖνο τῆς Διδακτικῆς τοῦ μαθήματος αὐτοῦ, συνιστᾷ ἐπέμβαση στὰ ἐσωτερικά τοῦ Πανεπιστημίου; Ἐφ' ὅσον τὸ ἄρθρο 16 τοῦ Συντάγματος καί οἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπιβάλλουν καί τὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νομιμοποιεῖται νὰ ἐνδιαφέρεται, ἀλλὰ καί νὰ καταγγέλλει, ὅπου χρειασθεῖ, τὴν ἀχαρακτήριστη, περιφρονητικὴ, ἕως καί ἀσεβῆ καί προκλητικὴ ἀντίδραση τῶν, δῆθεν ἀρμοδίων, Πανεπιστημιακῶν Ἀρχῶν, πρὸς προβληματισμὸ καί ἔλεγχο ἀλλὰ καί ἱστορικὴ καί ἐπιστημονικὴ κατασχυνὴ αὐτῶν.

Εἶναι βέβαια γνωστὸ ὅτι οἱ ἐκσυγχρονιστὲς τῶν ἠθῶν καί ἐθίμων τοῦ λαοῦ μας ἐπιδιώκουν τὴν ἀποκοπή του ἀπὸ τὴν παράδοσή του καί βάλλουν καταιγιστικά ἐναντίον τῶν πνευματικῶν ἐρεισμάτων του, ἐπ' ὠφελεία τῆς πολυπολιτισμικῆς ἰσοπέδωσης ποὺ ἀποτελεῖ τὸν μὴ ἀποκρυπτόμενο πλέον στόχο τους. Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια αὕτη ἔχει πέσει στό κενὸ προσκρούσασα στὴ συλλογικὴ συνείδηση τῶν Ἑλλήνων ποὺ δὲν ἀποδέχονται τὸν πνευματικὸ τους ἀκρωτηριασμὸ οὔτε τὴν ἀποψίλωσή τους ἀπὸ τὶς ἀσπίδες ποὺ τοὺς προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν ἐπιβουλή. Καί σεῖς, ἀντὶ νὰ ἐνισχύσετε τὴν πνευματικὴ θωράκιση τοῦ λαοῦ, κρῦβεστε πίσω ἀπὸ τὴν δῆθεν «ἐπέμβαση» τῆς Ἐκκλησίας στὰ ἐσωτερικά σας, ὡς ἂν ἡ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία νὰ ἀποτελοῦσε ἀποκλειστικὴ σας μέριμνα. Οὐδεὶς ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, διότι ὄχι μόνο τὸ Σύνταγμα καί τοὺς Νόμους παραβιάζει, ἀλλὰ καί ἀσεβεῖ πρὸς τὴν Πνευματικὴ Τροφὴ καί Μητέρα τοῦ λαοῦ, δηλαδή τὴν Ἐκκλησία, μὲ ὅσες μεθοδεύσεις ἐπινοεῖ γιὰ νὰ συγκαλύψει εὐθύνες, τὶς ὁποῖες ἡ Ἱστορία καταλογίζει...

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκτιμᾷ ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Διδακτικῆς καί τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στοὺς φοιτητὲς σας θὰ ἀποβεῖ περισσότερο πρὸς ὄφελός τους στήν ἐμπεριστατωμένη γνώση τῶν ἀντικειμένων ποὺ ἀφοροῦν στήν πολυπολιτισμικότητα, τὸν κίνδυνο τοῦ ἐθνικισμοῦ καί τοῦ ρατσισμοῦ, τὴν ἀναλγησία ἐναντι τῶν φτωχῶν, τὴν προώθηση τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων, τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, τὴν εἰρήνη καί ἄλλα, γιὰ τὰ ὁποῖα γνωρίζετε ὅτι πρώτη ἡ Ἐκκλησία ἔχει μιλήσει: Αὐτὸς ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς κάλεσε στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν φαγητὸ σὲ αὐτοὺς ποὺ πεινοῦσαν, νερὸ σὲ ὄσους διψοῦσαν, ἐκείνους ποὺ περιέθαλψαν τοὺς ξένους ἠἔντυσαν τοὺς γυμνοὺς ἠἔπισκέφθησαν τοὺς ἀσθενεῖς καί τοὺς φυλακισμένους ἐλαχίστους ἀδελφούς Του. Αὐτὸς ὁ Ἀναστάσιμος χαιρετισμὸς «εἰρήνη ὑμῖν», ποὺ καλύπτει ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τὸ χῶρο τῆς Πατρίδας μας μὲ τρόπο θριαμβευτικό, ὑπῆρξε ἡ δωρεὰ «τῆς ἄνωθεν εἰρήνης», «τῆς πάντα νοῦν ὑπερεχούσης», «ἧς οὐκ ἔστιν ὄριον». Ἐνῶ ἀπὸ Αὐτὸν ἐμπνεόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, κατὰ τὴν περιφραση δημηγορίας του, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, κήρυξε τὸν Τριαδικὸ Θεό, τὸν ποιήσαντα «ἐξ ἐνός

αίματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων» καὶ ἄλλοῦ ἐπεσήμανε ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ ὅτι «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ», γιὰ νὰ τὰ ὑποκλέψουν οἱ ἐκσυγχρονιστὲς καὶ νὰ παριστάνουν τοὺς φωτιστὲς, τοὺς φιλελεύθερους καὶ τοὺς καινοτόμους καὶ ἀδιαπραγμάτευτους προστάτες τοῦ Πανεπιστημιακοῦ «Ἀσύλου», τὴν ὥρα μάλιστα πού οἱ ιδέες διακινεῦνται στὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα (Α.Ε.Ι.), ὅπως παρακολουθοῦμε, ὅχι μὲ τὴν δυναμικὴ τους ἀλλὰ μὲ τὴ δύναμη τῶν μυῶν...

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἢ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν τὰ παρουσιάζει εἰς «ᾧτα μὴ ἀκουόντων», καὶ ὅτι εἶναι θέσεις οἱ ὅποιες ὄχι μόνον προάγουν τὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ τῆς δίνουν τὸ πραγματικὸ περιεχόμενον πού τῆς ἀρμόζει. Διότι αὐτὰ τὴν ἐνώνουν μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ μεταβληθεῖ σὲ πανουργία, καθὼς καθιστοῦν τὸν κάτοχό της ὄντως σοφὸ, φιλάγαθο, φιλόανθρωπο, ἐλεύθερο καὶ πραγματικὰ σύγχρονο (καινό)!

Ἔχοντας λοιπὸν τὴν ἐλπίδα, ὡς ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν πρότασή μας ὑπὸ τὸ πρῶσμα ὄχι μόνον τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ἐπικαλούμαστε πλούσιο τὸν φωτισμὸ τοῦ Παρακλήτου στὴν ψυχὴ καὶ τὸ ἔργον σας καὶ διατελοῦμε μὲ ἀναστάσιμες εὐχές.

Ἄθηνων ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ἄρχιγραμματεὺς

Ἄρχιμ. Διονύσιος Μάνταλος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

Ἐξοχότατη κ. Μαριέττα Γιαννάκου,

Ἐπιβουρῆ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Ἐνταῦθα.

